

Columbia

Tidning för Columbia-konferensen.

Årg. VIII.

ROCK ISLAND ILL., och Moscow, Idaho, December 1907.

No. 12

JULFRID

Dröj, dröj, signade julekväll,
dröj i våra tjäll,
dröj i våra hjärtan,
dröj därute i den vida världen
för att söfva smärtan,
för att bryta svärdan,
som de bära,
bröder mot hvarandra,
för att lära

dem, som själfviskt vandra,
till att gifva, ej begära,
till att älska andra,
ej sig själfva ära.
Is försmält till tårar,
hjärtats vinter byt i varma vårar!

Med din frid, som innerligt hug-
svalar,

sänk dig öfver jordens skumma da-
lar,
där millioner kvalda själar bo!
Kom att balsam gjuta
i de sår, som blöda
purpurröda:
trälar, trötta efter blytung möda,
låt en stund få njuta
af din ljufva ro!

På den panna,
som af feber brinner,
lägg en svalkande hand!
Blick som söker, men ej finner
annat än som sviker och försvinner,
låt i kväll få stanna
vid en rand
af det fasta land!

Kväll, som ilar, bida
öfver all den vida
skuggomhöljda värld!
Staffarln, som därute vankar,
allfarsvägen fram med bittra tan-
kar,
led du honom till en vänlig härd,
där han löser tiggarpåsens remmar,
där han tinar sina frusna lemmar,
lutar sig intill en hufvudgård!

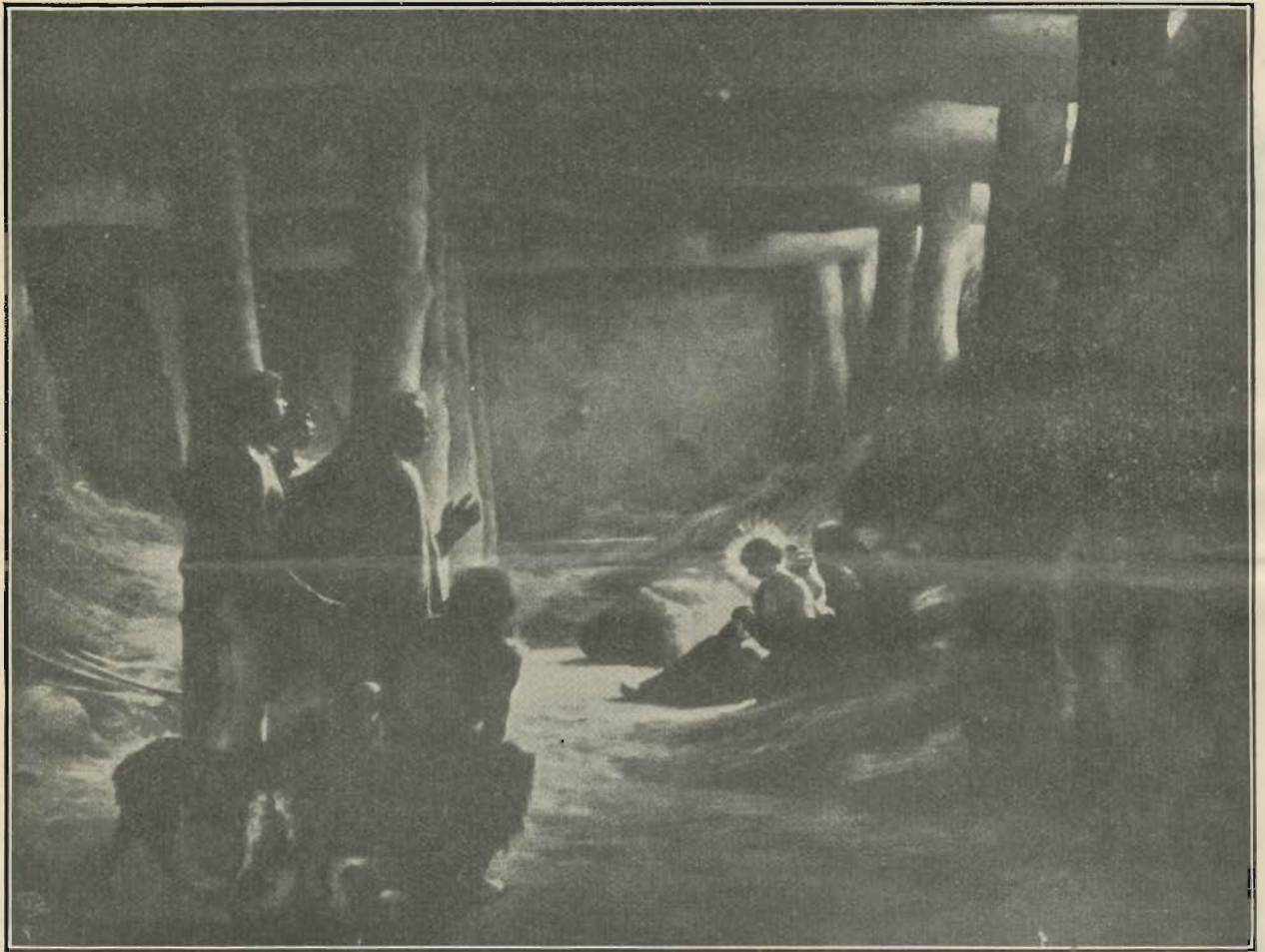
Öfvergifna
gråta i den mörka natten,
väderdrifna,
irra på öde böljande vatten —
Tänd för dem ditt tindrande ljus!
Mänskor, fåvitskt trygga,
fröjdchydor bygga
sig af jordens vittrande grus —
Lär dem annat veta,
gif dem lust att leta
hörnsten till ett evighetshus!

Dem som hungra, dem som törsta
efter jordisk glans och viuning,
räck en dryck, som kan dem till-
fredsställa,
hämtad från den underbara källa,
hvarur lifvets flöden gå!
Jordens rikaste och största, —

lär dem, att det verkligt stora,
krönt med strålar kring sin tinning,
slumrat i en krubbas strå!

Dröj därute, dröj hos oss häriinne,
signade julefrid,
stärk oss af jordens skönaste minne,
bilda i oss ett annat sinne —
icke för tid,
som af vingsnabb förändring vet,
men för en evighet,
att när stoftets former alla
för vårt bristande öga
falnade sammanfalla,
vi må ändtligen,
danade till nya, rena slakten,
möta den evigt strålande morgon-
väkten!

Hugo Tickerschild.

Undret i Bethlehem.

Och hon födde sin förstfödde son
och lindade honom och lade honom
i en krubba, ty för dem var icke
rum i härbärgen. . . . I dag är eder
född Frälsaren, som är Kristus,
Herren, i Davids stad. Luk. 2:
7, 11.

De trogna i gamla förbundets tid
blickade med längtan hän mot upp-
fyllelsen af löftet om kvinnoäden,
som skulle söndertrampa ormens
hufvud, och i tron förkunnades det
dem att se den dagen och fröjdas
däröfver (Joh. 8: 56). Guds folk

i nya förbundets tid har icke alle-
nast löftet om en Frälsare, utan det
har själfva uppfyllelsen och kan
blicka tillbaka till undret i Bethle-
hem, där i tron se sin Frälsare och
fröjdas öfver den förlossning, som
han åt det vunnit. Och med hvar-
je återkommande ny julhögtid gif-
ves det en kärkommen anledning
för den kristtrogne att på nytt för-
djupa sig i Bethlehemsundrets omät-
ligt stora betydelse för honom.

Barnet i krubban ter sig väl för
en blott yttre betraktelse som andra

människobarn. Men det är dock
något vida mer. Guds Ande up-
penbarade redan för de trogna i
lagförbundets tid den fördolda här-
ligheten hos jungfruns son, hvarom
de profetiska utsagorna bära sitt
tydliga vittnesbörd. Och efter bar-
nets födelse uppenbarar sig en äng-
el för några herdar ute på marken.
berättar för dem, hvad som skett,
och säger den nyfödde vara *Frälsare*
och *Herre*. Förvisso är han under-
bar, när himmelens änglar säga så-
dant om honom och sjunga en så

härlig lofsång till Guds ära med anledning af hans inträde i världen. Han är både Gud och människa, och här se vi den "gudaktighetens hemlighet", om hvilken aposteln Paulus talar, att Gud är vorden uppenbar i köttet, att "i honom bor gudomens hela fullhet lekamligen." Om nu detta är ett under, i hvilket änglarna ästunda att skåda in, huru mycket mer skulle icke människan, för hvars skull det har skett, ästunda att skåda in däruti?

Betydelsen af Jesu människoblifvande är innesluten i det ordet: Frälsaren. Människan var ohjälpligt hemfallen åt domen, som redan på fallets dag uttalades öfver henne för syndens skull. Ingen kunde rädda sig själf ur syndens förfärliga nöd, mycket mindre den ene den andra, att godtgöra för den skedda öfverträdelsen stod ej i mänsklig förmåga. Men sin broder kan ingen förlösa eller gifva Gud lösepenning för honom. För dyr är lösen för hans själ och kan icke betalas till evig tid. Ps. 49: 8, 9. Skulle människorna frälsas, så måste sådan frälsning komma utifrån. Och liksom de icke själfva kunde förvärfva sin frälsning, så visste de icke hur denna skulle åvägabringas.

Men Gud både visste hur människorna skulle kunna räddas ur eländet och ägde tillika förmågan att göra det. I sitt allvise råd hade han bestämt, att enfödde Sonen skulle blifva människornas Frälsare och att denne för att utföra detta stora verk måste själf ikläda sig mänsklig natur. Och den heliga julhögtiden bevitnar, huru detta gudomliga råd gick i fullbordan. Hvilken djup förnedring det för Guds Son innebar att ikläda sig syndeligt köttis liknelse, kunna vi blott endels ana. Men han gjorde det för vår skull, han blef ett människobarn, på det att vi skulle kunna bli Guds barn.

Hvad som bevekta Gud att så sända sin Son i världen, var kärleken till hans fallna afbild på jorden. En faders eller moders kärlek till barnet, som kommit på afvägar, och som gör att de icke räkna någon uppoffring för stor, när det gäller barnets räddning, är blott en svag återspegling af den himmelske Faderns kärlek till sina fallna barn. Guds kärlek är fullkomlig, därför kunde han också göra denna stora

uppoffring, som mänsklighetens frälsning kräfde. Och Sonens kärlek till människorna var Faderns fullkomligt lik; därför var han ock villig att utföra det gudomliga rådslutet på sätt som skedde. Denna oförlitliga kärlek var det som änglahären beprisade, då den för de ringa herdarna på Bethlehems ängd sjöng: "Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, till människorna ett godt behag!"

O, hvad outsägligt stor betydelse undret i Bethlehem har för oss människor. På grund af detsamma kunna vi blifva återställda till barnskap hos Gud, frälsta från syndens skuld, straff, dom och herravälde och slutligen evigt frälsta få i evighet vara med Herren. Här är en osinlig källa till himmelsk glädje och fröjd för hvarje botfärdig nådehungerande själ.

"Var hälsad, du stilla, du fridsälla ort,
där Jesus i tidens fullbordan
för oss lät sig födas, ett under mer stort
än undren vid Horeb och Jordan,
var hälsad, du Bethlehemskrubba!

Var hälsad, du Bethlehemsstjärna
så huld,
som visar de irrande stråten!
O, jag vill ock bära min synd och
min skuld
till Jesus och få den förlåten
och kastad i hafvet för evigt.

Han kommer, han kommer, vår salighets Gud,
vår broder och löftesman vorden.
Han kommer att fästa i nåd sig en
brud
bland syndares släkte på jorden,
O, må han välkommen oss vara!

Han kommer, en hjälpare, trofast
och god,
att frälsa från synden och döden.
Han kommer att gifva sitt lif och
sitt blod,
han kommer med räddning i nöden,
han kommer, rättfärdig för alla.

Nu julen är inne, — o, må vi med
fröjd
kring Bethlehemsbarnet oss samla
och sjunga med skaran i himmelns
höjd
af hjärtat, så unga som gamla:
Pris vare vår nyfödde Konung!"
Njen.

Gud är kärleken.

1 Joh. 4: 8.

Hvad kunna vi säga om Gud, som fullkomligt målar för oss hans bild? Svaret gifves oss i våra textord: *Gud är kärleken*. Han icke blott älskar, såsom en moder älskar sitt barn, utan han *är* kärlek. Han är evig kärlek, allsmäktig kärlek, barmhärtig kärlek, ja, alla hans höga, fullkomliga egenskaper äro bestämningar till hans kärlek. De äro att likna vid kostbara ringar, som alla äro förenade genom en enda stor — Guds kärlek, som sålunda i högsta mening kan kallas *enhetens band*.

Och sin kärlek har han uppenbarat i alla sina gärningar, då vi se dessa i sitt rätta sammanhang. Och ingen led i detta sammanhang får därvid förhises. Först så få vi en rätt bild af Gud. Skapelsen, Guds riksregering i försynen och i folkens historia, och slutligen Sonens sändande och verk, allt tillsammans gifver oss en helgjuten bild af Gud. Hvarje styckad del gifver oss blott en oklar, styckad bild af honom, eller t. o. m. en vrågbild.

Jag minnes än i dag så lifligt, huru jag som ung student en gång en härlig midsommardag i en af nordlandets kyrkor hörde en ung prästman predika om Guds kärlek uppenbarad i naturen. Han talade om blommernas skiftande färgprakt, fåglarnas sång, himmelens strålande sol och forsens glittrande vatten. Och åhörarna syntes så djupt gripna af det vackra talet.

Men jag kunde ej frigöra mig från den tanken: "Huru skulle den gode pastorn hafva kommit till rätta med sitt tal om Guds kärlek, om han haft att hålla det en mulen novemberdag, då den isiga nordanvinden brusat öfver fjorden, då skummande vågor vältrat mot stranden och de skeppsbrutnas nödrop förvandlat nejden till en sorgens ort. Skulle han då hafva kunnat tala om Guds kärlek i naturen? Förvisso icke, om han blott sökt de yttre naturföreteelserna som bevis för hvad han ville säga. Men i sammanhang med Guds stora riks- och frälsningsplan, som utgör själen i alla Guds verk, kan man utan att råka ut för förstummande motsägelser tala om hans kärlek äfven i naturen.

Därför att Gud är kärleken, äro

äfvén alla hans verk kärlekens. Detta se vi utan inskränknings, utan oklarhet i all sin fullkomlighet framträda i Sonens person och verk, där Faderns härlighets sken och hans väsens rätta gestalt framträder och afslöjar sig. Låtom oss då se på denna Guds eviga kärleks uppenbarelse och från början af hans jordelif till dess slut följa honom och vi skola tvingas att i fröjdefull tro utbrista: Gud är i verklighet och i sanning kärlek!

Följ mig då till Bethlehem den heliga júlatten, då Gud i kärlek iklädde sig och blef uppenbar i köttet. Huru blef han mottagen af den värld, han kom att frälsa? Det var icke plats för den nyfödde anorstädes än i stallens krubba. Det liksom ropade honom till mötes: "Vi vilja ej ha dig, vi behöfva dig icke, vi ha intet rum för dig! Stallet må vara godt nog åt dig!"

Skulle icke detta mottagande, så mörkt, så armt, så fråustötande och kärlekslöst, kunnat föda den frestande tanken: "Detta har du för att du älskar denna värld, så mottager mau sin räddare, så lönas din kärlek! Låt bli att älska dem!" Men från krubban ljuder Guds kärleks svar: Jag kan icke låta bli — jag måste älska dem!

Och då han växte upp i det fatiga hemmet, där brödet stundom var så knappt, att den heliga modern med bekymmer dag från dag måste fråga: "Min son, min son, hvar skall jag taga bröd åt dig i dag?" Och det förakt, som hvilade öfver det ogudaktiga Nasaret, blef hans lott allt ifrån barndomen. Huru skulle icke äfvén dessa omständigheter liksom med frestarens tunga hviska i hans öra och hjärta: "Det är för din kärleks skull du måste lida allt detta. Låt bli att älska denna värld, där du blott får lida nöd!" — Och åter ljuder samma svar: "Jag kan icke låta bli, jag måste älska!"

Och följ honom under hans treåriga vandringar genom Israels land, då han gick omkring, gjorde väl och hjälpte alla. Och se, hvilken lön han fick därför. Fariseernas hat och stämplingar, saduceernas hån och den stora massans otacksamhet. Därjämte plågades han af lärjungarnas ovisa nit, högmöd och äresjuka och slutligen — förräderiet. Huru befogad synes oss icke den frestande tanken: "Detta

släkte kan icke räddas. Huru litet har du vunnit under ditt öfver trettiåriga arbete! Och nu väntar dig den nesligaste död, och ingen röst skall höjas mot din dom. Huru kan du ännu älska dem? Låt bli att älska dem, och du slipper plågas." Men hans svar ljuder som förr: "Jag kan icke låta bli — jag måste älska dem!"

Så segrade kärleken trots allt mänskligt elände, hat och hån, som mötte honom. Och han älskade utan trötthet, utan inskränkning, och han älskade alla.

Men inför andra väsen än människor skulle hans kärlek stå sitt prof. Följ honom till Getsemane, och se hur han där för hela släktets skull och med dess syndabörda på sitt hjärta lider namnlösa kval. "Världens furste kommer!" — Med den hemiska vissheten går han till örtagården. Och världsfursten kom lagens rättsanspråk öfver syndabäraren. Och denne böjde sig, han öppnade motståndslöst sin heliga själ och blottställde sin rena lekamen för det hemiska anfallet af helvetets kval. Och han led, led såsom endast *han* kunde lida, och han tillfogades lidanden, såsom endast djävulen kan tillfoga dem, då han har Guds heliga lags utslag på sin sida. Se huru blodsvetten droppar från Jesu panna! Hör huru han kvider: "Min Fader, är så din vilja!" Huru skulle icke frestaren hafva jublat, om han med sitt: "Detta har du, för att du älskar människorna — låt bli att älska dem" — kunnat väcka knof eller tvekan i Jesu hjärta. Men, Gud vare prisad, han led villigt, såsom ett får, som leddes till slaktning.

Ja, från Getsemane, den blodbefuktade valplatsen, ljuder den segrande hjältens stämma oss till mötes: "Jag måste älska människorna; jag kan ej låta bli att hafva dem kära." Så har då denna kärlek stått sitt prof, äfvén då han bar det fallna släktets synd, bar deras förbannelse och under helvetesfurstens anfall smakade fördörelsens kval. Och under allt detta har denna kärlek aldrig slappats, tröttats eller tvekat att stå kvar på sin heliga valplats. Detta därför att han ej blott älskar — *han är kärlek*.

Men ett prof återstår ännu. "Räck ut din hand och kom vid hans ben och kött, sannerligen han skall säga dig farväl i ansiktet", — sade

en gång den gamle ormen om den i pröfningarna segrande Job. Äfvén i det afseendet skulle Jesus — den eviga kärlekens synliga uppenbare, stå sitt prof. Han blef frestad i allting. Må vi följa honom till Golgata för att se honom äfvén i det kroppsliga lidandet vinna en kärlekens seger.

Knappt hade han torkat blodsvetten från sin panna, förr än han ser ljus glimta mellan träden och vapenslammer afbryter tystuaden. En lärjunge är den annalkande hopens anförare. Med rysning vända vi oss bort från den afskyvärda gestalten, — men Jesus vänder sig ej bort; han hälsar det förlorade barnet med den ur hans inre kärleksvärld framsprungna hälsningen: "Min vän" och vänder ej bort sin kind för förrädarekyssen. Ligger icke äfvén i denna hälsning hans heliga själs bekännelse åter uttalad: "Jag kan icke låta bli att älska!"

Och när ranusakningen var ändad och domen fälld, hör man snart från korskullen dånande hammarslag, och — så restes korset, den lidande kärlekens tron. Nu kan han väl ej älska mer? Jo, hans hjärta är fritt och därur tränga sig kärleksorden: "Fader, förlåt dem, ty de veta icke hvad de göra." Är det icke som hörde vi honom åter ropa: "Jag kan icke låta bli att älska världen!"

I sex långa timmar sväfvat han mellan himmel och jord och låter med det droppvis flytande blodet under namnlösa kval sitt lif, men kärleken, hans heliga väsendes innersta grund, har trots plågor och smärta rum för de gråtande vännerna och frälsning för en döende röfvere. Och denna oändliga kärlek segrar i döden och besegrar döden, på samma gång han försonade en hel världs syndaskuld.

Och, då han ur grafvens kyla vaknade på tredje dagen, kom han med sin kärlek lika varm, rik och stor, ty kärleken är starkare än döden. Oföränderligt densamme älskar han samma släkte — älskar dig och mig. Och i sin himmel bär han inom sig samma kärlek till denna, ännu i blindhet och mörker famlande värld. — Du kan icke, käre ähörare, undgå att möta honom. Du måhända hatar talet om honom, du bannar och förbannar honom, — han ser, hör och vet det, — men han älskar dig ändå. Han liksom

hviskar till dig: "Jag vet väl, huru du föraktar mitt ord, sakramenten, gudstjänsten, sabbaten och allt min Andes arbete på din själ, — men jag älskar dig ändå, jag kan icke låta bli att ha dig kär."

Och denna eviga kärlek följer dig öfverallt på dina syndavägar. Säkert hör du ibland, då du i nattens stillhet lägger dig till hvila, huru han gör dig påmind. Du känner anklagelse öfver ditt syndalif, en anklagelse, som manar dig till bättring. Har du tänkt på att den kommer från den aldrig tröttnande kärleken? Han är dig nära, äfven då du lider af samvetsangest. Glöm ej det. Och om du i din angest suckar än så ljudlöst och svagt ditt: "Gud miskunda dig öfver mig syndare!" — då fannas du af de eviga kärleksarmarna, och en den outtröttliga kärlekens fånge skall du redan här och ännu mer där bland de saligas skara i himmelen med jubel kunna sjunga: *Gud är kärleken!* Amen.

J. C. Heuch.

Kyrkliga nyheter.

Troy, Idaho. Reformationsfest firades på Gustaf Adolfs-dagen den 6 nov. under ungdomsföreningens auspici. På programmet förekom bl. a. trene sånger af sångkören, en duett af fröknarna Westberg, en duett af mrs Axel Olson och under-tecknad, ett tal öfver Gustaf Adolf af mr Axel Olson, ett tal öfver Martin Luther och reformationen af undertecknad samt reformationspsalmer sjungna af församlingen. En kollekt å \$4 upptogs till förmån för ungdomsföreningens kassa. II.

* * *

Seattle. Det lär nu vara afgjort i "City Council" att Stewart st. vid vår kyrka skall grävas ned omkring 15 fot. Vidare har man beslutat att göra gatan bredare och för det ändamålet taga sju fot på hvardera sidan om gatan. Vi måste väl därför både sänka vår kyrka och flytta henne längre in på tomten. Det blir en svår tid för oss, när det skall göras, men Herren vill nog äfven då vara med och hjälpa oss.

Professor och mrs Adolph Edgren gäfvö en utsökt fin konsert i vår kyrka den 26 okt. De olika musikanterna, som deltog i programmet, utförde sin sak mycket väl. Församlingens kör har gjort stora framsteg under prof. Edgrens skickliga ledning. En stor orkester spelade alldeles ovanligt väl. Efter

konsertens slut bjödo professorn och frun ett stort antal inbjudna gäster på läckra förfriskningar i kyrkans undervåning. På detta sätt firade de sin bröllopsdag.

Våra gudstjänstbesökande blifva allt talrikare vid de vanliga gudstjänsterna. Vi hafva ock stora nattvardsgångar, då man besinnar att vi fira Herrens nattvard första söndagen i hvarje månad.

Den 3 nov. tillöktes församlingen med 17 nya medlemmar, af hvilka 15 äro kommunikanter. Den 6 okt. integos 17 nya medlemmar, alla kommunikanter. Sedan den 1 jan. i år hafva 89 kommunikanter och 23 barn intagits i församlingen. Gud vare lof för hvarje själ, som vinnes för den stridande församlingen på jorden. Må vi ock alla blifva frälsta och vunna för den triumferande församlingen i himmelen.

* * *

Ballard. Ur Pacific Tribune hämta vi följande: En svensk luth. församling stiftades i söndags i Ballard med pastor Herman Lind som föreståndare. Den räknar för närvarande omkring 25 medlemmar och man väntar en stark tillslutning under de närmaste veckorna. I söndagsskolan äro redan omkring 60 barn inskrifna. Kvinnoföreningen räknar ett 30-tal medlemmar. Den nya kyrkan väntas bli färdig, så att julotta där kan firas. Hon blir den vackraste och mest ändamålsenliga skandinaviska kyrka i Ballard.

* * *

Moscow. Kvinnoföreningen och ungdomsföreningen höllo sina möten i pastorsbostället den 6 nov. De voro både talrikt besökta och inkomsten blef tillsammans omkring \$15. Vid båda mötena förekom å programmen sådant, som rörde sig omkring dagens stora firningsämne: Gustaf II Adolf, protestantismens räddare.

Åter ett högtidligt bröllop! Den gång var det herrskapet Gustaf Johnson som bortgifte en fjärde dotter, Johanna Charlotta, till John A. Freelin från Tacoma. Bröllopet firades den 9 nov. i brudens föräldrahem i kretsen af de närmaste släktingarna. Efter den högtidliga aktens utförande vankades en präktig bröllopsmåltid. Många dyrbara och nyttiga gåfvor förärades brudparet. Några dagar efter bröllopet, afreste de nygifva till Tacoma, där deras hem kommer att blifva. Våra hjärt-

liga välönskningar följa dem på deras väg genom lifvet!

Den 15 nov. höll föreningen Wil-ling Workers sin syauktion i kyrkans undervåning samt serverade lätta förfriskningar. Det gick öfver förväntan bra, i det att bruttointkomsten belöpte sig till den stora summan af \$89. De små flickorna ha arbetat troget för vår sköna altartafla och de ha nu till fullo betalt densamma och ha ändå något öfver \$33 i kassan. Heder åt de små och alla, som troget arbeta till församlingens fromma.

Representanter för National Reform Bureau voro nyligen i staden. Ett möte hölls äfven i vår kyrka. Sagda "byrå" har satt som sitt mål att få goda lagar stiftade och tillämpade, särskildt i nykterhetens och sedlighetens intresse, och förtjänar varmt understöd. Genom dess verksamhet antog legislaturen i staten Idaho vid senaste session en söndagslag.

Jesus.

Ren och klar, liksom en stjärna utur föcknet lyser fram, strålar för oss gudamänskan, ättlingen af Juda stam. Han oss sanningsvägen banar genom tusenåra skogar, vilsna fåglar finna nästen, svärdens stål blir smidt till plogar, af ruiner byggas fästen. Fallna resas, sjuka helas. Som en åska ljungar han mot de stadgar, hvori delas åt en krossad lagens bann. Fariseers stolta släkte böjs för fläkten af hans ande, men åt sorgens barn han räckte ljus till hjälp i mörko lande.

Augiastallets höga murar för hans kraft i spillror falla, och i breda, starka vågor reningsfloder intåg hålla. Bort ur skumma vrår och gömslen fram i dagens skarpa solljus sem af gisselslag det drifves, det, som gör vår jord — till därhus, bojar lösas; trycktes suckan uti frihetsjubel vändes för ett "effata" af honom, som till frälsare oss sändes. Men emot hans gudomskärlek alla mörkrets makter sträfva. För den strid, som uppå korset nådde kulmen, än vi häfva.

"Jesus" må vårt fältrop vara! Jesus stred och vunnit segern, må han för vår unga skara ideal och konung vara! Ty vi veta, att det ädla mäktigt griper håg och sinne, och allt stort och skönt i världen uti Jesus Krist vi finne.

SIGNE.

Columbia,

officiellt organ för Columbia-konferensen, utgifves den 1:sta i hvarje månad af Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.

Redaktör:

Pastor N. J. W. NELSON,

823 East 5th St.,

MOSCOW, IDAHO

Medredaktörer:

Pastor B. S. Nyström och

Pastor G. A. Anderson, D. D.

PRENUMERATIONSPRIS:

För helt år i förskott.....50 cents.

För helt år till Sverige .....65 "

Columbia.

Vol. VIII. No. 12.

December 1, 1907.

Published monthly by
Augustana Book Con-
cern, Rock Island, Ill.

Price
50 cents a year.

Entered at Rock Island Post Office as second class mail matter.

OBSERVERA!

Datot å adresslappen utvisar, till hvilken tid tidningen är betald.

Då prenumeration insändes, framflyttas datot å adresslappen, hvilket utgör vårt kvitto.

Sker något misstag, så underrätta oss. Likaså om tidningen icke kommer regelbundet.

Tycker ni om tidningen, så tala om det för er granne och bed honom prenumerera.

KONFERENSENS ÄMBETSMÄN.

Pastor N. J. W. Nelson, ordförande,

823 E. 5th st., Moscow, Idaho.

Pastor C. E. Frisk, vice ordförande,

811 So. 5th st., Tacoma, Wash.

Pastor Gustaf E. Rydquist, sekreterare,

1717 Franklin ave., Astoria, Oregon.

Pastor Carl J. Renhard, kassör,

150 N. 19th st., Portland, Oregon.

Snart få vi fira den sköna högtid, som påminner oss huru Guds kärlek fann uttryck i enfödde Sonens sändande i världen, hans människoblifvande. Guds julgäfvorna till världen var hans ende Son, och med honom vill han ock gifva oss allt. Julen är ett den himmelske Faderns fridsbudskap till en olycklig mänsklighet. Den är soluppgången från höjden. Den är Guds insegel därpå, att han "vill att alla människor skola blifva frälsta och komma till sanningens kunnskap." Den förkunnar förverkligandet af Guds eviga frälsningsråd och uppfyllelsen af de på fallets dag och sedermera gifna löfterna om den säd, "i hvilken alla folk på jorden skola varda välsignade." Med julen är förenad en nådens, fridens och kärlekens ljufva doft, som djupt tilltalar en hvar, hvars hjärta icke är helt tillstuldet för alla ädlare inflytelser. Därför firas ock denna högtid så allmänt, mera allmänt än någon annan kyrklig högtid. Sättet för dess firande lämnar väl mångenstädes mycket att önska. Det samma är ju ock sant om de öfriga den kristna kyrkans högtider.

Men att den firas på något sätt, är ändå glädjande. I någon måtto är äfven det mest ytliga firande af julen en påminnelse om dess betydelse. Låt vara att det är svagt, så är det ändå en predikan om Guds kärlek. Så kunde en Paulus glädja sig till och med däröfver att Kristus predikades af afund, ty Kristus blef predikad. — Huru vilja vi fira den instundande högtiden? Visserligen vilja vi göra det värdigt och på ett sätt, som i allo öfverensstämmer med julens ande. Här tänkte vi särskildt på det yttre firandet. Men viktigast är att hjärtat är med, så att vårt högtidsfirande icke blir blott en ljudande maln eller en klingande cymbal. När Jesus säson vår Frälsare är föremålet för vårt hjärtas glädje, endast då är det ande och sanning i vårt julfirande. Då är det täckeligt och välbehagligt för honom. Då skola vi ock själfva få röna rik välsignelse och få en verklig och varaktig behållning. Må vi med detta till syftemål, med innerlig bön om en sådan behållning, samlas till våra julgudstjänster och våra söndagsskolfester. Och härmed vilja vi på det hjärtligaste tillönska tidningens alla läsare

En fridfull jul!

* * *

Huru konferensen skall kunna ordentligen draga omsorg om sitt stora och viktiga missionsfält, är en fråga inför hvilken vi nästan äro färdiga att bäfva. Just medan vi skrifuva äro vi en skrifuvelse, i hvilken missionsstyrelsen och enkannerligen dess "ordförande" tagos i sträng upptuktelse för sin uraktlåtethet att kalla pastor för det och det fältet. "Hvad väntan I på? Är det för att jämt följa den gamla, men för vår kyrka så ödesdigra, regeln att alltid vänta tills sekterna intagit fältet och tagit det bästa elementet? Ja, tills man ser att man faktiskt förlorat allsammans, ja, då skall man ändtligen skynda åstad." På sina ställen äro uttrycken ännu ett strå hvassare! Men hvad kan man vänta att uträtta för Herrens sak med ord, som synbarligen icke uppbäras af den kristliga ödmjukheten? Dock, vi lämna den mindre hofsamma tonen i skrifuvelsen åt sitt värde. Saken, som afhandlas, står kvar: vårt missionsfält med dess skriande behof, och hvarken styrelsen eller dess "ordförande" äro okunniga därom. Men

hvad skall man göra? Att kalla missionsarbetare är visserligen lätt nog, men att garantera deras lön och en lön tillräckligt stor, är en helt annan sak. Vår missionskassa är både tom och skuldsatt, så vi ha intet "synligt" att lofva. Och huru långt räcker den lilla afgiften, som konferensen begär af sina församlingar? Frivilliga insamlingar vid sidan af denna kunna icke blifva så synnerligt stora. Synoden har lofvat vår konferens ett offer från dess församlingar, och ett upprop med begäran om sagda offers upptagande är af vederbörande utfärdadt. Får nu Gud beveka vårt folks inom synoden hjärtan till att gifva rikligheten vid detta offers upptagande, så blir det för visso en stor hjälp. Ja, måtte vi därigenom sättas i stånd att kunna med kraft upptaga arbetet på de mest betydande och viktiga fälten! I annat fall torde den bästa utvägen vara att bedja synoden öfvertaga sådana fält. Vi tro icke att någon enda inom missionsstyrelsen har något att invända däremot. Hellre det än att skörden skulle förstöras eller falla i händerna på "sekterna". Vi tro icke att Gud begär af denna konferens eller af någon annan något öfver dess förmåga; men så må vi också såsom konferens, församlingar och enskilda se till, att vi utföra Herrens verk och gifva därtill *efter förmåga*. Med något mindre är han icke tillfreds och vi böra icke helier själfva låta oss nöja med något mindre. Vare det vårt mål att göra oss förtjänta af det värsordet: *Hvat hon kunde det gjorde hon*.

* * *

↳ *Konjörrelse.* Härmed kallas församlingens alla röstberättigade medlemmar att sammanträda till allmän årlig sockenstämma i församlingens kyrka klockan...den... nästkommande januari månad 1908. Rapporten från församlingens pastor, kyrkoråd, trustier och föreningar komma att föreläggas stämman och genom dessa gifves en önskad framställning af församlingens verksamhet under det flydda nådens år 1907. Vidare komma beslut att fattas, mät och steg att tagas, som afse att befrämja verksamheten under det nya året. Ämbetsmän skola väljas för viktiga förtroendeposter inom församlingen, såsom diakoner, trustier, söndagsskolföreståndare, orgelnist och sångledare, kyrkväktare

re, konferensombud m. fl. Allt detta är af så stor betydelse att det icke bör öfverlämnas åt några få att ombestyras. En hvar bör punktligt infinna sig och göra sitt inflytande gällande. Kom och se till, att de rätta personerna väljas för de olika ämbetena, att församlingens finanser och öfriga angelägenheter skötas visligt till församlingens bästa. Att närvara vid årsmötet är en plikt och förmån, som ingen därför berättigad bör undandraga sig. Endast genom att mangrant infinna sig och deltaga i förhandlingarna kan det bästa och därför mest tillfredsställande resultat vinnas. Frånvarande få nöja sig med närvarandes beslut, och den, som utan giltigt skäl uteblifver, har ingen som helst rättighet att efteråt klandra, hvad som vid stämman utträttades!

* * *

“En olycka kommer sällan ensam!” I förra numret omförmyndades, att pastoral-konferensen beslutat nedlägga *Columbia*, men vi antydde, att hon möjligen icke dess mindre komme att fortfara. Så kom underrättelse från tryckeriet, att man icke längre kan trycka tidningen efter samma taxa som förut. Material och arbete kosta nu mera. Från och med nästa års början skulle det kosta 60 (sextio) procent mera än den nu gällande taxan för *Columbia* tryckning. Detta var ett dräp-slag nästan värre än det första! Hvad är nu att göra? Vi önskade tillfälle gifvas att taga en omröstning bland prenumeranterna. Emellertid, i händelse detta är sista gången vi tala genom denna tidning, vilja vi härmed säga ett hjärtligt tack till en hvar för all hjälp och uppmuntran i det flydda samt bjuda ett lika hjärtligt farväl!

* * *

I detta sammanhang bedja vi vänligen de ännu resterande prenumeranterna att godhetsfullt med omgående post insända likvid för sin skuld till tidningen, på det vi må kunna klarera våra affärer med tryckeriet.

De jämförelsevis få, som betalt tidningen för längre tid än till stundande nyår, skola få full ersättning på något sätt.

* * *

Egendomligt nog ha vi för detta julnummer fått nyheter från blott två af konferensens församlingar, utom vår egen! Inga andra bidrag ha heller syns till. Efter bästa för-

måga ha vi sökt fylla tidningen med godt lässtoff från andra källor.

* * *

En *fridfull jul* och ett *godt nytt år!*

* * *

Ämbetets vägnar.

Kära församlingar och pastorer!

Nåd och frid!

Snabbt närmar sig detta år sitt slut. Blott några få dagar återstå. Låtom oss så vidt möjligt sluta det samma utan skuld till konferensens eller synodens verksamhetsgrenar. Låtom oss se till att hvarje församling till fullo erlägger de lagstadgade afgifterna. De äro alla blott små och deras erläggande skall icke medföra svår uppoffring.

Dessa afgifter äro: 50 cts per kommunikant till konferensens mission; 10 cts per kem. till synodens gemensamma läroverk; 2 cts till synodens mission; och 3 cts till synodens kassa. Är det någon enskild eller församling, som vill skänka konferensens mission en julgåfva, så vore det högeligen tacknämligt. Likaså med hänsyn till annan samfundssak. Konferensens missionskassa är tom och skuldsatt, så den behöfver i synnerhet att ihågkommas. Så mycket mer som våra missionsarbetare äro endels beroende på densamma för sitt nödortfärdiga uppehälle. Må icke deras julfirande fördystras genom vår försumlighet att insända bestämde bidrag.

Med förhoppning att denna påminnelse icke lämnas opåaktad, tecknar vördsammast,

N. J. W. Nelson,

konf:s ordf.

* * *

Insamlingen för missionen.

Sedan senast synliga redovisning har intet mottagits för detta ändamål. Vår insamling får härmed anses afslutad. Om det ännu skulde finnas någon, som vill gifva en större eller mindre skärf till den goda saken, så kan det insändas till konferensens kassör. En och annan har åtminstone till hälften lofvat bidrag. De skola naturligtvis infria sina löften!

Resultatet af vår insamling blef, som man minnes, \$190.30. För detta äro vi innerligt tacksamma! Hade det blifvit mer, skulle vår glädje varit större. Hela beloppet har öfverlämnats till konferens-kassören.

N. J. W. N.

* * *

Pastoral förrättningar.

VIGDA.

Af pastor Martin L. Larson den 12 okt.: Leonard Anderson och Anna C. Gustafson, båda från Seattle; den 15 okt.: Van Jarvis och Ida M. Hickley, båda från Seattle;

den 21 okt.: Albert O. Carlson och Charlotta Anderson, båda från Fremont, Seattle;

den 26 okt.: Paul O. Miller och Frida Anderson, båda från Mt. Vernon;

den 27 okt.: Hjalmar Lindin och Ingeborg Johanson, båda från Seattle;

den 30 okt.: Albert P. Gibson och Bengta Nilson, båda från Seattle, (medlemmar);

den 1 nov.: Oscar Salmi och Maria Waihoja, båda från Franklin;

den 2 nov.: Charles A. Anderson och Augusta Anderson, båda från Seattle;

den 4 nov.: Per August Carlson och Alma Amalia Peterson, båda från Seattle.

Af pastor N. J. W. Nelson den 9 nov.: John A. Freelin från Tacoma och Johanna C. Johnson från Moscow.

DÖPTA.

Af pastor Martin L. Larson den 13 okt.: Beda Evangelina, dotter till mr och mrs Otto Anderson (medlemmar);

samma dag: Ellen Elvira, dotter till mr och mrs Charlie Johnson;

samma dag: Fanny Victoria, dotter till mr och mrs Gustaf Österberg;

den 21 okt.: Alice Lovisa, dotter till mr och mrs Oscar Helgren;

samma dag: Lucill Selma, dotter till mr och mrs Herman Abrahamson;

den 23 okt.: Floyd Clinton, son till mr och mrs Emil F. Olander;

samma dag: George Frithiof, son till mr och mrs Frithiof Rosenlund. Alla ofvannämnda barnen äro födda i Seattle.

JORDFÄSTADE.

Af pastor Martin L. Larson den 5 okt.: Clarence William Olson, 7 dagar (medlem);

den 14 okt.: Johan Alfred Johnson, 25 år (medlem);

den 22 okt.: mrs Jennie Johnson, 56 år;

den 3 nov.: Arvid Vestin, 20 år; Alla från Seattle.

—o—

En dröm och dock en verklighet.

“Går du till kyrkan i dag, Julia?” frågade dr C. sin hustru, då han söndagsmorgonen sjönk ned i sin armstol med söndagstidningen i sin hand. “En läkare, som, likasom jag, får springa ute bittida och sent, kan naturligtvis icke gå till kyrkan.”

“Nej, det gör jag icke”, svarade hustrun, “jag kokade sylt hela gårdagen och är dödstrött och jag är i alla fall trogen nog, när jag stannar hemma en sådan här mulen dag.” Så sade hon och intog en bekväm plats i soffan med bibeln i handen, hvilken hon icke öppnat under en hel vecka. Bibeln föll dock snart ur hennes hand och hon befann sig i drömmarnas land.

“Nu, mina tjänare”, hörde hon en hemsk röst säga, “hvad hafven I gjort i dag för att försvaga Guds rike?”

Rösten kom från en person, som var hemsk till påscende och som satt på en tron, som var sammansatt af hufvudskallar. Omkring honom voro en massa förskräckliga varelser samlade. Alla hade de kronor på sina hufvuden och i dem flammade sådana namn som Högmöd, Afundsjuka, Hat, Köttslig lusta o. s. v.

“Nu, mina tjänare, sägen mig hvad I hafven gjort för att försvaga Guds rike”, ljöd det genom afgrundens djup.

“Vi hafva varit sysselsatta med att tillse, det kyrkbänkarna blefvo tomma”, svarade en.

“Godt”, svarade konungen, “ingenting kan behaga mig bättre. Det är i full harmoni med mina bästa planer. Det finnes skaror, som aldrig gå till kyrkan fastän de hafva tillfälle därtill och om dem är jag allaredan säker. Behöfver alls icke bekymra mig om dem; vi skola snart hafva dem hos oss, men med afseende på dem som stå under Guds ords anflytande förhåller det sig annorlunda; på dem kan jag icke räkna. Men fortsätten med att berätta om edert arbete.”

“Jag öfvertalade en att han hade hufvudvärk och afhöll honom från att höra en predikan, som kunde ha gifvit hans lif en ny riktning”, sade en.

“Jag öfvertalade en man att gå till sin affärslokal för att öfverse sina räkenskaper”, sade den andre.

“Godt”, sade kungen, “han kom-

mer snart att helt och hållet uppgifva söndagsfirandet.”

“Jag lyckades att få en from ung man att gå och hälsa på en bekant i stället för att gå till kyrkan”, sade den tredje.

“Jag förorsakade en snäll syster så mycket oro öfver hennes gamla hatt, att hon beslöt sig för att stanna hemma tills hon får en ny”, sade den fjärde.

“Jag lyckades öfvertala några fattiga personer, som hungrade efter Guds ord, att stanna hemma för att gräma sig öfver sina pröfningar; jag sade till dem: Människorna fråga icke efter eder och därför bören I icke tillbedja tillsammans med dem”, sade en annan.

“Detta är en af de bästa vägar, som jag känner att narra de fattiga, så att de icke komma till himmelen”, sade konungen, under det ett hemskt grin öfverfor hans ansikte.

“Jag lyckades öfvertala några goda män och kvinnor, att de icke voro starka nog att gå ut”, tillade en. “Naturligtvis gå alla dessa män till sitt arbete söndagsmorgonen för att underkasta sig hårdt arbete under det att de icke kunde gå till till kyrkan, hvilket icke innebar någon ansträngning. Och kvinnorna — de kunna på måndagen upptaga sitt arbete i huset, de kunna under veckan tillbringa halfva nätter på teatern eller gå på sociala tillställningar, men jag öfvertalade dem att de voro för svaga att gå till kyrkan söndagen.”

“Präktigt”, sade konungen med ett hemskt svafvelgrin. “Söndagsopassligheter kunde ofta botas genom att gå ut i friska luften och genom att tankarna i kyrkan riktas åt högre syften. Men I, mina tjänare, måste göra eder bruk af människans alla svagheter för att få dem att stanna borta från kyrkan.”

Alla skrattade de, ty i deras rike anses det för den största ära och det största nöje att bedraga människor.

“Ett godt sätt, på hvilket att nå vart mål, är att öfvertyga husbondfolk om att deras arbetare icke behöfva någon söndagsvila”, antydde en.

“Väderleken är min specialitet”, sade en annan. “Jag går omkring och öfvertygar folk att det blir regn, eller att det är för kallt eller för varmt, för dammigt eller för fuktigt att våga sig till kyrkan. Eder

sataniska majestät måste säkerligen skratta af förnöjelse, då ni ser huru samma personer skynda ut till sitt arbete måndagen, oafsedt huru väderleken är.”

“I förtrohet”, sade kungen, “när jag finner en kristen, som icke är mera väderskrämd söndagen än måndagen, och som är bestämd att sörja lika mycket för sin själ som för sina affärer, så nödgas jag uppgifva honom såsom förlorad för mig. Jag har funnit att det är förspilld möda att söka vinna män och kvinnor, som gå till kyrkan oafsedt hurudant vädret är.”

“Jag lyckades särdeles godt med en del fruntimmer i församlingarna”, inföll en annan, “jag får dem att stanna hemma från kyrkan, emedan den nya hatten icke anlände eller emedan deras kläder icke längre äro moderna o. s. v.”

“Men jag har en bättre plan än hvad I hafven”, utropade en annan. “Dessa människor, som I afhållen från kyrkan, äro i många fall likgiltiga personer, ofta värdelösa, så att det kräfver icke mycken möda att draga dem in i vårt rike, men min plan är att afhålla arbetarna från att gå till kyrkan.”

“Skönt, just hvad vi önska”, sade konungen.

“Jag förmår dessa människor att uttrötta sig under lördagen, jag drifver dem att sysselsätta sig med saker, som de förut försummat till sent på kvällen och då äro utsikterna goda, att de försöfva sig på söndagsmorgonen eller att de verkligen äro sjuka.”

“Förträfflig plan!” utropade satan.

“Ja”, tillade tjänaren, “det verkar isynerhet förträffligt med afseende på svaga kvinnor. Om de öfveranstänga sig på lördagen, hafva bjudning på kvällen eller då gå på bjudning, så är det mycket lätt att förmå dem att stanna hemma från kyrkan på söndagen.”

“I hafven gjort förträffligt!” utropade hans sataniska majestät med värme — hans andedräkt var en eldflamma; “prästerna må arbeta och bedja i att förbereda sina predikningar, men det blir gagnslöst för alla, som afhålla sig från kyrkan. En af de alla viktigaste angelägenheterna för vårt rike är att förmå människor att stanna borta från kyrkan. Edra planer äro utmärkta, men jag torde dock kunna rikta dem

med några goda anmärkningar. Alla präster äro mänskliga och hafva sina ofullkomligheter. Förmå de kristna att kritisera sina pastorer i synnerhet inför deras barn. Om I kunnen uppväcka ifver uti att söka finna fel med pastorerna, så uträtten I mycket. Så hjälper det ock vårt rike, att I uppväcken split och tvedräkt mellan församlingsmedlemmarna. Människor, som äro förargade på hvarandra, önska icke att möta hvarandra i kyrkan. Och om kyrkbänkarna äro tomma, kan predikanten, huru trogen han än är, huru kraftigt han än predikar, huru stor nitälskan han än har för att vinna själar för himmelen, uträtta något. Det är icke en "smart" präst, icke en rik församling, icke ett godt läge för kyrkan, som utgör en framgångsrik församling. Det är församlingar, hvilkas medlemmar regelbundet innehafva sina platser i kyrkbänkarna, som äro mig till största hinder. Jag kan intet göra med dem. Men så fort som en församlingsmedlem börjar stanna hemma från kyrkan för en orsak eller en annan, så vet jag, att jag har en in-teckning på hans själ, som, om han icke befriar sig från den, snart kommer att föra honom i mitt våld."

"Du har ingen in-teckning i min själ", utropade fru C., som med en ständigt stegrad oro lyssnat till detta sardoniska samtal, "jag skall gå till kyrkan om det blott vore för att narra dig."

"Hvad fattas?" frågade doktorn, "har du drömt?"

"Kanske, men hvad jag drömt förekommer mig allt för verkligt för att behaga mig. Jag går nu till kyrkan, äfven om jag blott kommer dit i tid att höra välsignelsen. Och från denna dag skall jag tillse, att satan finner en tom plats mindre i kyrkan."

Hon höll ord och hon bidrog till att många fordom tomma platser i kyrkan fylldes.

Läsare, gå du och gör sammalides. Du gör det, om din egen välfärd är dig verkligan kär.

(*Bellehems-Stjernen.*)

Gud vare tack för sin ousägliga gåfva.

2 Kor. 9: 15.

För längre tid tillbaka än vi kunna minnas eller historien kan underrätta oss, har det varit en all-

män sed i kristenheten, att vid julhögtiden gifva gåfvor åt sitt husfolk, släktingar, vänner, fattiga o. s. v. Det är ett bekant förhållande, att folk vid jultiden äro frikostigare än under någon annan tid på året. Ja, den som vid jul icke har något att gifva, rent af pinas för den skull, ehuru han under hela året anser, att hans fattigdom är en giltig ursäkt för att han icke gifver något. Vi minnas, att i vårt gamla fädernesland fick ingen besökande, känd eller okänd, lämna huset, utan att hafva åtnjutit någon "fägnad": ja, äfven husdjuren och sparfvarna blifva "fägnade" åtminstone på julaftonen. Denna sed följa äfven de, som icke af hjärtat värdera eller tacka för den "ousägliga gåfvan". Sålunda visar kristendomen sin makt och sitt inflytande äfven på dem, som äro ganska likgiltiga därför: ja till och med på dem, som äro fiendliga däremot.

Den ultra protestantism, som är eller kanske rättare har varit härskande här i landet, har icke firat de tre stora högtider, som den lutherska kyrkan högtidlighällit. Den har firat Washingtons födelsedag, men icke Kristi o. s. v. Men helt fromt och stilla har den lutherska kyrkan hållit sina högtider och exemplet har verkat, så att i nästan alla unionens stater äro juldagen och långfredagen åtminstone lagliga helgdagar och mångentide firas de såsom sabbater.

Men hvad är nu denna gåfva, som aposteln kallar "ousäglig" och den är, ej heller allt hvad den medförer? I Rom. 8: 32 säger samme apostel: "Han, som icke har skontat sin egen Son, utan utgifvit honom för oss alla, huru skall han icke ock skänka oss allt med honom." Denna "ousägliga gåfva" är Guds egen Son, utgifven för oss alla i dödens fördömelse oelt då han utgifvits till det allra svåraste, så anser aposteln det alldeles orimligt att tänka eller betvifla, att han icke ock skall skänka oss allt med honom." Håri instämmer aposteln Petrus i sin 2 epistel 1: 3, att "hans gudomliga makt har skänkt oss allt, som hör till lif och gudaktighet." Hårom säger doktor Fjellstedt: "Med lifvet förstås det nya andliga lif, hvartill människan födes genom tron på Kristus och med gudaktighet förstås det nya lifvets framträdande i ett gudligt lefverne.

Nu tillstundar åter den stora minnesdagen, då Gud gaf oss denna "ousägliga gåfva". Han gaf den åt alla människor, ja att hurudan du än är, så har du fått denna gåfva. Har du ej mottagit den, så gör det nu, i dag, när du läser detta. Den är dig gifven, den hör dig till. Du stjäl icke, när du tager den och tager emot den gåfvan. Om du det gör, har du allt hvad du behöfver för att blifva salig. Och alla, som följa detta råd, kan jag önska en glad jul, den gladaste de haft.

P. SJÖBLÖM.

Julhögtiden.

Kyrkohistorien omtalar, att julen först omkring år 360 begynte firas. Orsaken, hvarför denna högtid så sent kom i bruk torde dels vara den, att påsk och pingst firades hos judarna och voro förebilder till Nya Testamentets påsk och pingst, då julen däremot icke hade någon förebild i det gamla testamentet; dels betraktades Jesu död och uppståndelse såsom kyrkans grundval, hvarför man i första rummet borde fira korsets och uppståndelsens högtid, påsk; och den andra i ordningen blef pingst såsom församlingens födelsedag.

Sedan julen en gång blef fastställd till firande af Jesu födelse har den kristna kyrkan allt sedan högtidlighällit densamma. Den utgör ju ock förutsättningen för de båda andra stora högtiderna. Guds Sons människoblifvande var ju nödvändigt för att han skulle kunna lida och dö och genom sin död försona oss med Gud.

Vårt svenska lutherska folk har af ålder firat julen såsom en stor glädjefest.

Såsom Advent är en kyrklig beredelse-tid för julens högtidliga firande, så förekommer äfven i de kristna hemmen en flerfaldig beredelse för julen. De gamla goda fäderneärfda vanorna hafva icke alldeles blifvit afskaffade i vårt adoptivland. Hemmet prydes och iordningställes på bästa vis. Till julen vilja bortavarande söner och döttrar komma hem; ty de misstänka, att man icke kan få en så god jul annorstädes som hemma hos far, mor och syskon.

Julaftonen är det högtid i hemmet. Där är en festmåltid anrät-

tad och flera ljuslågor än annars bestråla festsalen.

Mängestädes står en större eller mindre julgran såsom en prydd brud midt på golvet. Hvem kan missunna de små barnen denna glädje, som för öfrigt genomströmmar faders- och modershjärtat, och de större syskonen glädjas med de små. Den gamla svenska seden att husfadern läser juldagens evangelium och sjunger tillika med familjen en julsalm rekommenderas till fortsatt bruk.

Juldagen, den stora dagen, var Herres och Frälsares födelsedag, äro vi tidigt uppe och färdas till templet, där enligt uråldrig sed ottesångs-högmässogudstjänst hålles.

Man stiger in i det klart upplysta templet och böjer sig andaktsfullt ned i bön: "Ack, Herre Jesu, hör min röst! gör dig ett tempel i mitt bröst."

"Var hälsad, sköna morgonstund" eller någon annan julsalm leder genast vår tanke på julens fröjdesämne: "Oss är födt ett barn, en Son är oss gifven." Om den gamla julepisteln utvecklas enligt Luthers utläggning, så erbjödes den festfirande församlingen en kostlig julgäfva.

I högmässan få vi i år betrakta det gamla, dock alltid nya ljufliga juldagevangelium med sina hufvudpunkter: a) "Hon födde sin förstfödde son och lade honom i en krubba"; b) änglabudskapet: "Se, jag bådard eder en stor glädje; ty i dag är eder född Frälsaren, som är Kristus, Herren i Davids stad"; c) änglasången: "Ära vare Gud i höjden", etc.

Under julhelgen firar söndagsskolan en särskild julfest. Meningen med denna fest är ingalunda att barnen icke skola bevista juldagens gudstjänster, utan den är afsedd att uppmuntra barnen till att flitigt besöka söndagsskolan. Såsom barnen deltaga i församlingens gudstjänst, så böra de äldre infinna sig vid barnens julfest och glädja sig med dem, som glada äro. J. Fr.

Afvigsidan.

En lärare berättade: Jag gick en dag att besöka en kvinna af mina församlingsbor, som var i djup oro och stort mörker med anledning af de bittra lidanden hon hade att genomgå. Då jag kom in, var hon

sysselsatt med ett större tapisseriarbete, hvilket hon vid mitt inträde kastade ifrån sig, så att afvigsidan däraf låg uppåt. Med sina afklippa garnändar såg det helt fult och besynnerligt ut för mina ögon, utan tanke och plan.

"Hvad är det ni har för händer där?" sade jag, afbrytande hennes klagan och pekande på arbetet.

"Det skall bli en matta, en julgäfva åt en vän", svarade hon, förundrad öfver afbrottet.

"Men hvarför förslösar ni eder tid med någonting så fult," fortfor jag. "Det synes vara ett arbete utan plan, blott ett oredligt virrvarr, färgerna passa ju icke ihop"—och hvad mer jag kunde säga för att visa huru föga hennes arbete behagade mig.

Förvånad öfver det hastiga afbrottet i vårt samtal och den envishet med hvilken jag fasthöll det nya ämnet, utbrast hon slutligen otåligt:

"Men ni ser ju på afvigsidan. Ett sådant här arbete kan man aldrig bedöma annat än från rättsidan.

"Så är det äfven med Guds verk med oss, Guds uppfostrande nåd," återtog jag. "Det måste ses på rättsidan. Men ni, åter, ser det på afvigsidan. Det är just därför ni är så full af klagan öfver hans besynnerliga vägar med er. Ni bedömer det alltsammans efter känslan och tycket. Men skåda det i trons ljus, i hoppet om det eviga lifvet. Och då skall ni få se däri en plan, ett bestämdt mönster, efter hvilket

Gud sätter ett styng här och ett där tills hela arbetet är färdigt. Först då kan det fullt bedömas och beundras. Frukta därför icke, tro blott. Och tro äfven i dunklet. Låt Gud gå sina vägar, följa sitt sätt, utföra sitt verk efter sin egen plan. Lämna er i hans händer. Han skall göra det."

Du kan ej fatta Guds fördolda råd och icke hvarför det och det dig händer,

som till din fostran mången gång han sänder,

men hvila blott därvid att allt är nåd.

Om än i moln hans kärlek gömmer sig

skall sedermera allt bli klart för dig.

En helig plan i Guds förfaringsätt du skall ock se en dag, när allt är färdigt.

och allt står honom där fullkomligt värdigt,

i det hans väg i allt är godt och rätt. Så bida blott i tro och ödmjukhet, till dess han själf dig uppenbarar det.

Julen.

1. Julens historia.

Julen, som firas till minne af Jesu födelse, hvarigenom Guds evige och oändlige Son har blifvit kött, och antagit vår mänskliga natur, har ej sin upprinnelse i någon af de gammaltestamentliga högtiderna såsom påsk och pingst. Denna högtid började först firas i den västerländska kyrkan omkring år 360, till minne af Guds Sons uppenbarelse i

THE COEUR D'ALENE COLLEGE

COEUR D'ALENE, IDAHO

Columbia-konferensens Läroverk började sitt 2.dra läsår den 16 september 1907. Grundlig och tidsenlig undervisning meddelas af skickliga lärare i alla ämnen, som tillhöra följande fullständiga afdelningar:

ACADEMIC DEPARTMENT
BUSINESS COLLEGE
CONSERVATORY OF MUSIC

För vidare upplysningar tillskrif läroverkets president

J. JESPERSON,
COEUR D'ALENE, IDAHO.

människonatur. I den österländska kyrkan firades redan från tredje århundradet en högtid, som kan anses såsom första ursprunget till julfesten, nämligen den s. k. Epifanias eller uppenbarelsen såsom namnet antyder, den 6 januari till erinran af Guds härlighets uppenbarelse genom sin Son. Sålunda hafva juldagen och Epifaniasdagen uppstått i olika delar af kristenheten. Båda hafva ursprungligen haft nära sammanfallande firningsämnen, i det att båda firade Guds Sons uppenbarelse. Nu ville man ej låta någondera festen falla och stiftade förden skull, så att säga, en kompromiss emellan dem, till följd hvaraf båda erhöles en framstående plats i julhögtiden. Hvarför, då Epifaniasfesten i fjärde århundradet vann inträde äfven i västerlandet, den ej förlorade sin karaktär af uppenbarelsefest, ty man firade honom där till minne af Kristi uppenbarelse såsom hedningarnas Frälsare för de vise män af österlanden.

Rom är det ställe, där juldagen allra först begynte firas. Härifrån utbredde sig juldagens firning ofördröjligen till öfriga delar af västerlandet, liksom ock snart — redan före slutet af 4:de århundradet — till österlandet. Grunden därtill, att man till Jesu födelsens firande just bestämde den 25 december, är den romerska traditionen, enligt hvilken man härvid låtit bestämma sig af noggranna forskningar i Roms statsarkiv, hvilka forskningar hafva ledt till upptäckten, att nämnda dag verkligen varit Herrens födelsedag. Denna uppgift, visserligen motsagd, äger till stöd för sig en så gammal och betydande auktoritet som Kryssostomus.

2. Julens gåfva.

Gud har gifvit oss många stora gåfvor såsom vårt lif, vårt hem och mycket godt, men den största af alla gåfvor är den gåfva, som julen påminner oss om, att Gud gifvit världen sin Son till Frälsare. Därför är julen de kristnas fröjdehögtid. Redan af det yttre synes detta; allt skall då bära en festlig prägel, vara rikligare och bättre än eljes; man gifver hvarandra gåfvor, man gör hemmet ljusst och glädt, och äfven templen blifva upplysta såsom tecken till, att ljusets högtid då är inne. Att detta är tillbörligt och godt, om blott icke högtidsfirandet

inskränker sig härtill. Ty vid dessa yttre ting får det ej bero; de äro ej det väsentliga af det, som hörer till julen; de skola blott vara sinnebilder af något högre. Det är om den utsägliga gåfvan af himmelen, om det saliga ljus, som uppgått i världens mörker, julen talar, och om vi ej öppnat våra hjärtan därför, utan endast hålla fast vid de yttre tecknen och däri söka vår förnöjelse, då känna vi icke till någon *sann* julfröjd. Ty den måste uppspringa i vårt inre, dess föremål skall vara, icke det jorden har att gifva, utan det Gud af himmelen gifvit oss syndare i den enfödde Sonen.

Den kristna församlingen firar på juldagen äminnelsen af Jesu födelse till denna jord och betraktar denna tilldragelse såsom något öfvermåttan viktigt och betydelsefullt. Men männe därför, att denne Jesus blott varit såsom en af oss, en man, som väl utträtt något stort och mäktigt i världen, ja, som haft en för hela människosläktet utomordentlig betydelse, men dock ej ägt någon annan härlighet, än som kan tillfalla det skapade. Nej, så har icke det samfund, som kallas den lutherska kyrkan, betraktat honom, utan firar denna dag, därför att hon tror och bekänner, att denne Jesus, som låtit sig födas ibland oss, är "Ordet, som var i begynnelsen, och ordet var hos Gud, och ordet var Gud", Joh. 1: 1, alltså själf är Gud. Hon jublar och fröjdar sig därofver, att en sådan ära vederfarits denna jord att få mottaga såsom gäst härlighetens Herre, Guds enfödde Son. Hon skådar med helig förundran in i denna gudaktighetens stora hemlighet, att Gud är uppenbar vorden i köttet och håller julens bebådelse härom såsom det största af alla fröjdeämnen. Det är ett sorgligt förhållande, att somliga kyrkor här i landet som ändock vilja kallas kristna, hafva begynt att införa en afgud, "St. Claus", som de gifva sin hyllning både i tal, sång och bild jämte Frälsaren, i stället för Kristus ensamt.

Men den som föraktar denna stora julgåfva af den himmelske Fadern, och ej mottagit, ej heller vill mottaga Jesus som sin Frälsare, blifver denna högtid utan betydelse. Deras hjärtan kunna härunder icke upplifvas af någon högre glädje, någon himmelsk fröjd, utan de vända sig bort från ordet, besöka ej kyr-

kan för att höra predikan, som talar härom, de vända sig till de ting, som synas, och vilja däri söka sin tröst och sin del. Men huru mycken lust och gamman de härvid än synas vinna, ett fattas dem dock — hjärtats fröjd och ro; därinne är en tomhet och olust, som intet skapat och förgängligt kan borttaga; därinne är ett mörker, som intet jordiskt visdomsljus kan fördrifva, och de hafva därför ingen sann julglädje.

3. Julens gåfva för alla.

Julens budskap, som icke är upfunnet af någon bedräglig människa, är från Gud förkunnadt af änglar, och lyder sålunda: "Se, jag bär eder stor glädje, som skall vederfaras allt folket; ty i dag är eder född Frälsaren". Luk. 2: 10, 11. Detta glädjebudskap nådde först herdarna utanför Bethlehem, den natt då Jesus föddes, men det gällde ej blott herdarna, utan allt folk, säger ängeln. Alltså äfven dig, du som behöfver en Frälsare.

Stor glädje. Allt som förkunnar godt medför glädje. Säg den skuldsatte, att han fått sin skuld efterskänkt, och han skall blifva glad. Säg den sjuke, som ligger för döden, att han skall lefva, och han skall blifva glad. Säg den lifdömda fängnen, att han skall få lefva, och han skall blifva glad. Så är det äfven ett stort glädjebudskap, ja det allra största för en syndare som går bekymrad öfver huru han skall blifva frälst, då han får höra: åt dig är en Frälsare född och han får nåd att med tron omfatta dessa ord. Du, som känner dig så syndfull och ovärdig, åt dig — just åt dig — är Frälsaren född. Tag emot denna julgåfva af din himmelske Fader och du skall få stor glädje och sann julfröjd.

Alla behöfva vi honom och för alla har han kommit. O, att alla ville mottaga honom såsom sin Frälsare och sålunda få en sann julfröjd och julglädje! En sådan stor julglädje tillönskar jag alla denna tidnings läsare. L.

Deu nåd, som du i dag äger och bekänner, skall, icke gagna dig i morgon, sedan du fallit ur densamma. För den skull må den, som står, se till, att han icke faller, utan tillväxer i nåden. S—T.

Ty ett barn varder oss födt, en Son är oss gifven, hvilkens herradöme är på hans axlar, och hvilkens namn är Underlig, Råd, Stark Gud, Evig Fader, Fridesfurste. Es. 9: 6.

* * *

Gud kan använda en predikande arbetare så väl som en arbetande predikant.

Glöm ej att besöka kyrkan och gudstjänsterna. Du har stort behof af att få höra Guds ord.

* * *

Men då tiden var fullbordad, sände Gud sin Son, född af kvinna, född under lagen, på det att han skulle friköpa dem som voro under lagen, att vi skulle få barnskapet. Gal. 4: 4, 5.

Nya böcker till julen!

Korsbaneret för 1908. 29:de årg. Klb. 60, med glds.	.75
Vid Juletid, 10:e samlingen	.30
En trofast broder, berättelse.....	.30
Vid Guds hand, tre berättelser.....	.30
Vid Jesu krubba, julbok för barn.....	.35
I Kristi fotspår, berättelser.....	.35
Nytt bibliotek, tredje delen.....	.20
Kristlig Förgät mig ej, en särdeles prydd födelsedagsbok. .75	
Prärieblomman för 1908. Åttonde årg. Elegant klb. ...	1.00
Dikter. Af Teofilus. Kart. 1.00, klb med glds.....	1.75
Almanack för 1908. Ang.-synodens. Häft. 5c. flexibelt klb. .25	

Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.

OSCAR LARSON,
Tyger, Kläder, Skor,
Hattar, Herrekiperings-artiklar och
Grocerier.
TROY, - - - - IDAHO.

OLSON & JOHNSON
Möbel- & Järnhandel
Stort lager * Priserna de billigaste
Troy, Idaho.

Svenskt apotek
Doktorsrecept ifyllas prompt
och omsorgsfullt.
Färger, Oljor, Böcker, Skrifmaterialier och allt, som tillhör en
välordnad apotekarerörelse
alltid på lager.

C. V. JOHNSON
Troy, Idaho

H. P. EGGAN.
Skandinavisk Fotograf.
Porträtter insättas i ram.
Rikhaltigt förlag af tailor.
3:dje gatan, - Moscow, Idaho.

Will E. Wallace
JUVELERARE och OPTIKUS
Opp. Post Office. - Moscow, Idaho.

För absolut säkerhet
och 4 per cent. intresse
insätt edra besparingar i
First Trust Company
—Skandinavisk Bank.—
H. MELGARD, kassör.
Moscow, Idaho.

Det bästa är alltid det billigaste, och
det är hvad ni får hos

Geo. Creighton,
parti- och minuthandlare med
Tyger, Kläder och Skor
SVENSKA TALAS.
MOSCOW, - - - - IDAHO.

Madison Lumber Co.
Dealers in all kinds of
Building Material
Coal & Wood. Moscow, Idaho

O. C. CARSSOW
Grocerier
Billigaste och bästa platsen att göra
sina uppköp.
MOSCOW, IDAHO

COLLINS & ORLAND HARDWARE CO.
General
Hardware
Moscow, Idaho

CHILDERS BROS.

Fresh and Home-made

**CANDIES, ICE CREAM &
SOFT DRINKS**

MOSCOW, - - - - IDAHO.

Hagan & Cushing

Första klassens

Kötthandel

BUTIK Å MAIN STREET

Högsta kontanta pris betalas för bif,
häsk, färskött och fjäderfä.

R. HODGINS,

Druggist och Kemist.

Stort förlag af skol- och andra böcker
samt utrustning för kontor och skolor.
Nya Testamenten, Biblisk Historia,
Katekes m. J.

MOSCOW, - - - - IDAHO.

DAVID & ELY

DEPARTMENT STORE

The largest and best stock of goods in North
Idaho. Call and look the stock over

MOSCOW, - - - - IDAHO.

Potlatch Lumber Co.

MOSCOW, IDAHO

All kinds of Building Material, Paints,
Oil, Varnish and Brushes.

Hard and Soft Coal. W. H. CONNER, Mgr.

PRENUMERERA PÅ
COLUMBIA!

Endast 50 cents per år.

All korrespondens angående tidningen
adresseras till
N. J. W. NELSON - Moscow, Idaho.

If you are in the Palouse country
you may have your laundry done
at the

MOSCOW STEAM LAUNDRY

Just hand it to our agent at either
of the following places:

Potlatch,
Palouse,
Genesee,
Troy,
Kendrick,
Julietta,
Lenore,
Peck,
Culdesac,
or Gifford,

and it will have our
prompt attention.

We clean everything,
"your character excepted"

C. B. GREEN, Proprietor

